

КУТИЈА

Живот је кутија.
Нема за све места.
Ја сам своју већ спаковао:
унутра су играње и јело;
спавање сам трпао –
није му се хтело.
И супер, више нема проблема,
ал' ево, сад се инспекција спрема:
мама и тата (из прве лиге)
спремни су да ми задају бриге.
„Све је то лепо и дивно, сине,
ми ти за игру држимо фиге,
ал' ја ту нигде не видим књиге!“

„Јесте, баш јесте“, спремно признајем,
„књига ми није забава честа,
али зар не видите, људи божји,
да у кутији нема места?“

И кућни одбор већ реагује.
Тата би права аждаја био –
само му фали ватру да бљује,
а мама, видим, опасно тихо
почиње да ме препакује:
„Ово ти не треба, ово избаци...
Зар да доживим ову срамоту?
У *таквој кутији* крш, лом и неред
нисам видела у свом животу!“

Ма нек су то крш, лом и неред,
ал' мени бољи живот не треба,
видеће они да се овако
стиже до бољег, лепшег хлеба.
Запослићу се у предузећу
које производи весеље, срећу!
Цео ће свет **срећан** бити,
а ја ћу се играти и веселити!!!

Кутија ми је одузета
и чуло ме је пола света
када провриштах чувено „Неее!“
Али то није било све:
њих двоје, бројчано надмоћни
(два према један – увек сам сам)
рекоше да ће ми кутију вратити
- и уз то додаше, чисто да знам, -
тек када завршим основне, средње,

окончам све своје факултете
и када више - не будем дете.

Чух још шта мама шапуће тати:
„Ваљда ће дотле научити
како се пакује, љуби га мати!“

ЛЕЊА ПЕСМА

Ево већ равно месец дана
жудим да побегнем из стана.
Толико сваки распуст поштујем,
сам се у то име раније распустим:

пожелим да лењог Гашу „надгашим“,
у свакој области да га премашим.
Ал' тада мама почне са критиком,
па желим и школу да сасвим напустим:

„Како то мислиш да упишеш Девету
кад само једеш и трулиш у кревету?
Како те само није срамота
да бацаш дане свога живота?
Петнаест година с тобом се мучим
и ничем не могу да те научим!“

Са родитељског стиже тата
и прикључује јој се са врата:
„Место да спаваш и јуриш девојчице,
учи да поправиш оне двојчице!“

Одједном се ту и деда створио:
„Ја сам се некад за знање борио.
Мотика теби, брале, треба
да видиш како се стиже до хлеба!“

„Да би успео“, говори бака,
„воља ти мора бити јака;
више да учиш, мање да спаваш,
да запнеш 'место да забушаваш!“

„Радом се стиже до резултата“,
додаје брижни инжењер – тата.

„Радом се стиже до главобоље,
верујте да ми је овако боље.
Знам то од првог школског дана“,
Кажем, док излазим из стана.

Разумем, желе ми само добро,
ал' сам овако много веселији.
Схватих, зелен сам бостан обр'о:
то може тек у сну и земљи Дембелији...

Ма, све ћу да урадим и да научим,
макар морао и да се намучим!
Ал' пошто је вече глупље од јутра,
са послом крећем (мало) сутра.

Л
И
С
Т

Смејем се јесени.
Мирујем на грани
као лађа без ветра.
Ћутим.
Небеским пером
пишем себи дане.
Венем.
Дозивам
и молим кише.
Одлетех...
Нема ме
више.

НЕМА МЕ

Исплети сећања ветром
Досањај облаке, кише,
Сновима зажубори –
Нема ме, нема више.

Додирни небо, звезде
И срп што на тугу мирише.
Узалуд, немој звати –
Нема ме, нема више.

Отиди и ти далеко
И тамо нађи себе.
Ја ћу се вратити једном –
Још увек мислим на тебе.

Док плетеш сећања ветром,
Потражи себе што тише...
Ја ћу се вратити једном,
Ал' сада - нема ме више.

ПЕСНИК

Растем
Постајем ветар
Не пишем више да заборавим
Пишем да се сетим

Немири ме носе далеко
Над морем бура постајем
Не пишем више да отпловим
Пишем да бацим сидро

Снивам таласе траве
Мирне и без ветра
Што дођох им као вихор
А одлазим као сан

Ветар у календару

Ветром уплићем септембар у календаре,
Лишћем ти октобар посипа пут,
У новембар крочиш сама, без ластва,
Око ти децембар хладноћом обоји;

Ињем ти јануар отежа косу...
После Сретења фебруарска пустиња
Рађа зелена зрна за стидљиво сунце -
Можда у марту.

Април ти даје повод за срећу -
Пупиш и цветаш радосна у мају.
Јунско ти сунце раскрави смрзнуто срце,
Јул ти говори да децембар више не живи,
А август пржи, мудро ћути и затвара круг.

Волим те хладно и топло,
Волим те септембарским ветром,
Као октобарско лишће,
Тишином новембра
Хладноћом децембра.

Волим те јануарским ињем,
За тебе пустом фебруару праштам,
Волим те зубатим сунцем,
Завидим јулу који толико волиш,
А кад те видим, ћутим као август
Јер - волим те више од ветра.

ВЕТАР ВИШЕ НЕ ПЕВА МОЈИМ ГРАДОМ

Миришем дрвеће, погледом му пратим раст,
Гледам листове упорно, с надом.
Ништа. Не трепере. Ћуте.
Ветар више не пева мојим градом.

Гледам облаке, погледом их уплићем у небо,
Загледам их искрено ил' крадом.
Ништа. Небо ћути, спава.
Ветар више не пева мојим градом.

Дође октобар, кишом ми напуни очи
И обоји се мојим сивим јадом.
Ја још чекам, још се надам.
Ал' ветар више не пева градом.

Дође јануар и град огрну
Белом бојом што однесе наду
Ветар не долази, неће доћи.
Пева у неком другом граду.

*Предраг Обрадовић, VIIIб
ОШ при Математичкој гимназији*